

[Bjerring.]

Det Forslag, som den højtærede Socialminister fremsatte den 16. Oktober 1929, indeholdt en Bestemmelse om, at man til enhver Tid kunde eftergive Fattighjælp, saafremt Kommunalbestyrelsen skønnede, der var Grund dertil. Forslaget indeholdt, som ogsaa af Ministeren oplyst, ikke det mindste revolutionære, det var en tro Kopi af et Forslag, som blev vedtaget af Folketinget i 1891.

Jeg skal ikke komme ind paa en nærmere Udredning af Stillingen den Gang, det var den højtærede Minister ogsaa inde paa, idet han viste, hvorledes et Forslag, der i 1891 kunde samle saa moderate Venstremænd som Klaus Berntsen, Rosen, C. Ravn, Rosager med flere, ikke 38 Aar efter kan vinde Stemmerne indenfor Venstrepartierne. Det viser, som ogsaa paa saa mange andre Omraader, hvilken Udvikling Venstre er undergaaet i de mellemliggende 38 Aar.

Da Lovforslaget kom til Landstinget, blev det, som af den højtærede Minister fremhævet, ændret saaledes, at det blev forringet. Landstinget kunde ikke gaa med til at nedsætte Tidsrummet de 5 Aar, i hvilke man ikke maa have modtaget Fattighjælp, til 2 Aar, men kun til 3, og man kunde ikke gaa med til en almindelig Bemyndigelse ogsaa for Fremtiden med Hensyn til Eftergivelse af Fattighjælp, men kun til at eftergive den Fattighjælp, der var ydet forinden den Lovs Ikrafttræden, som vi her har til Behandling.

Jeg beklager som den højtærede Socialminister, at det ikke er lykkedes at gennemføre Forslaget i den oprindelige Skikkelse, men vi er jo nødt til at bøje os for de forhaandenværende Magtforhold i Landstinget, og det maa indrømmes, at Forslaget, som det nu foreligger, betegner en Forbedring i Sammenligning med de nu bestaaende Tilstande; omend det kun er et lille Fremskridt, saa hilser vi det dog fra Socialdemokratiets Side med Glæde.

Jeg vil i denne Forbindelse udtale det Ønske, at det ved den forestaaende Revision af hele vor Forsørgelseslovgivning maa lykkes at gennemføre mere humane Bestemmelser med Hensyn til Fattighjælps Eftergivelse, Bestemmelser, der kan komme de ulykkelige og svage stillede i vort Samfund til Gavn, de, som paa Grund af de Samfundsforhold, vi nu en Gang har, har været nødsaget til at ty til det offentlige Fattigvæsen.

Det er min Overbevisning, at det ogsaa er en god økonomisk Foranstaltning at eftergive Fattighjælp. Jeg har i hvert Fald

de Erfaringer fra 16 Aars Virksomhed som Formand for Forsørgelsesvæsenet i den By, hvor jeg hører hjemme, at mindst $\frac{3}{4}$ af dem, der har faaet Fattighjælp eftergivet, fremtidig har holdt sig fri af Fattigvæsen; de har faaet Selvtilliden og Selvagtelsen tilbage og har i størst mulig Udstrækning bestræbt sig for at holde sig fri af Fattigvæsenet.

Det, man fra adskillige Sider er betænkelig ved, er dette, at Selvopholdelsesdriften skal svækkes. Jeg for mit Vedkommende — og jeg er overbevist om, at talrige Kommunalmand ser paa Spørgsmaalet, som jeg — mener, at det er en god, økonomisk Foranstaltning at bringe Medborgere tilbage til det borgerlige Samfund, tilbagegive dem deres borgerlige Rettigheder, dermed fremme deres Selvagtelse og Selvtillid og derved ogsaa Ønsket om at klare sig i Fremtiden uden Hjælp fra det offentlige.

Det har været Tusinder og atter Tusinder af fattige Medborgere i dette Land en stor Sorg i de senere Aar at skulle henvende sig til det offentlige Fattigvæsen, og der ligger mange Tragedier, megen Nød og mangen Gang til Laanekontoret for at holde sig fri for Fattigvæsenet; først naar alle Sunde har været lukket, har man gaaet den tunge Gang. Jeg tror, det vil være baade rigtigt og humant at skaffe disse Mennesker fri fra Fattigvæsenets tunge Aag.

Med disse Ord skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag — selv om det ikke byder alt, hvad vi fra vor Side kunde ønske — til en hurtig og velvillig Behandling her i dette høje Ting.

Kr. Kristensen: Vi fik jo en lang historisk Redegørelse af den højtærede Socialminister angaaende det Forhold, vi her drøfter. Det skal jeg slet ikke komme ind paa. Jeg skal kun gøre den Bemærkning til den højtærede Minister, at der var en Ting, han glemte; men den har han selvfølgelig ikke haft Brug for i sin historiske Fremstilling; at siden den Tid, den højtærede Minister her har talt om, har vi faaet udbygget Sociallovgivningen, saa den er blevet et Mønster for hele Verden. Det er dog, naar man vil give en virkelig objektiv Fremstilling af denne Sag, værd at nævne det. Derfor supplerer jeg den højtærede Ministers historiske Fremstilling med denne lille Oplysning.

Saa vil jeg gerne sige med Hensyn til selve Lovforslaget, at Forholdet er jo det, at det ikke er saa vanskeligt at faa Fattighjælp eftergivet. En Kommunalbestyrelse har, naar vedkommende har holdt sig fri